

خودسنجی و همسال سنجی در یادگیری زبان خارجی: بررسی عملکرد مهارت نوشتاری و خود کارآمدی نوشتاری

جلیل فتحی (نویسنده مسؤول)

استادیار آموزش زبان انگلیسی، دانشگاه کردستان، سنندج، ایران

مریم افضلی

دانشجوی دکتری آموزش زبان انگلیسی، واحد کرج، دانشگاه آزاد اسلامی، کرج، ایران

کتابیون پارسا

دانشجوی دکتری آموزش زبان انگلیسی، واحد علوم تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

چکیده

اهمیت سنجش و ارزیابی در زبان دوم به طور گسترده در پیشینه آموزش زبان خارجی مورد بحث قرار گرفته شده است. با این وجود اجرای انواع مختلف سنجش در یادگیری زبان دوم به طور عملی مورد توجه کافی مدرسان و پژوهشگران این حوزه نبوده است. هدف از پژوهش حاضر، بررسی اثربخشی دو روش خودسنجی و همسال سنجی بر دوره عملکرد مهارت نوشتاری و خود کارآمدی نوشتاری است. بدین منظور، سی و شش زبان آموز با مهارت زبانی متوسط در قالب دو کلاس به عنوان شرکت کننده انتخاب شدند. یکی از کلاس ها به طور تصادفی به عنوان گروه خودسنجی و کلاس دیگر به عنوان گروه همسال سنجی در نظر گرفته شد. پس از انجام دوره آموزش مربوط به هر گروه و با توجه به نمره های پیش آزمون و پس آزمون هر دو گروه در آزمون مهارت نوشتاری و پرسشنامه خودکارآمدی نوشتاری، نتایج تحلیل کوواریانس و آزمون تی وابسته نشان داد که هم خودسنجی و همسال سنجی هر دو تاثیر مثبتی بر افزایش میزان عملکرد مهارت نوشتاری و خود کارآمدی نوشتاری زبان آموزان داشتند. با این وجود، بررسی های بیشتر بیانگر این بود که همسال سنجی تاثیر مثبت بیشتری بر افزایش میزان عملکرد مهارت نوشتاری و خودکارآمدی نوشتاری زبان آموزان داشت.

واژگان کلیدی: یادگیری زبان خارجی؛ خودسنجی؛ همسال سنجی؛ عملکرد مهارت نوشتاری؛ خودکارآمدی نوشتاری.